

Ruda z Ostravy BESCELER!!!

FRAGMENT

ZNATE
Z JUTUBU

Ruda z Ostravy Besceler!!!

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Ivan Mládek – Fejetony

Ivan Mládek – KalendaMeron

Jaroslav Novák Večerníček, Tomio Okamura –

Tomio Okamura – Český sen

Ruda z Ostravy, Bruno Ligocki

Ruda z Ostravy – Besceler!!! – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

_____ Ruda z Ostravy

BESCELER!!!

Ruda z Ostravy

BESCELER!!!

Podle vicemeně chaotycke korespondence
s ctihodnym Rudou z Ostravy
s určitym usilim aspoň kapku chronologycki
zestavil karviňok Bruno Ligocki.

OBSAH

MOJE POČETI	10
COSIK O TYM, JAK SE MENUJU	11
MUJ FOTR	16
MOJA MAMA	21
MOJA SEGRA MARKETA	27
MUJ PRVNI PROTESTSONG	38
IDU DO ŠKOLY	42
MOJE VYSVĚČENI	49
COSIK O POBANTOVANYCH HORMONACH	63
UČIM SE NA HORNÍKA	77
ZDAŘ BUH!	98
ROBIM ŘIDIČAK	109
RUDA PO VELKE LISTOPADOVE REVOLUCI	118
ROBIM VE VITKOVICACH	120
KURDE, FRANC	128
UMĚLEC, KURDE!	135
DRAK PRINCE BAJAJI	144
O KOUSKU ČEHOSI	146
RUDA DRAMATYK	153
RUDA V HLAVNIM MĚSTĚ	161
JAK SEM BYL ČERNYM KONĚM X-FAKTORU	172
OSTRAVA!!!	178
SEM NA FREKVENCI JEDNA, KURDE!	187
TO NEJLEPŠÍ NA KONEC	193
RUDA Z OSTRAVY DĚKUJE	200
POMOCNÝ OSTRAVSKÝ SLOVNÍČEK	202

UPOZORNĚNÍ

Osoby a udalosti, popisane v teto knižce su až trapně autenticky a pravdivy. Jakakoli podobnost s konkretnima lidma neni nahoda a ja se jako autor za převypravění jejich příběhu definytyně zřikam jakakoli odpovědnosti, kurde.

Počet přečtenych stranek pravidelně konzultuj ze svojim lékařem.

Minystr školstvi varuje: „Ruda z Ostravy je čtení na vlastní nebezpečí a nigdy jinak.“

Sam Ruda z Ostravy doporučuje: „Nedotykejte se stranek na zem spadlych!“

**Z DŮVODU ZACHOVÁNÍ AUTENTICKÉHO ZÁZNAMU,
NEPROŠEL TEXT JAZYKOVOU
ANI ODBORNOU ÚPRAVOU.**

MOTTO:

„Cele Česko čita děckam, Rudu z Ostravy čita cele Česko.“

Zduř, děcka,

když sem zjistil, že už aji bezvýznamne zpěvačky, uklízečky nebo kuchařky mají knihy svojich (kratkych) paměti, tuž mě to dožralo! Bo sem, kurde, tež celebryta! No ni? A navíc - znate bulvar a paparaci. Kdesi kdosi cosí vyfotí, zaslechne, da do blbeho kontextu, otiskne, a karyjera v řiti. Tuš sem se temu rozhodnul předejít a napisal knišku, kaj podrobně a pravdivě ličím svůj celý dosavadní život. Aby už nikdo nepochyboval, s kym ma tu čest. Skutečně a podle pravdy od početi až po dosažení vrcholu s Partlovkou. Mam samozřejmě na mysli vrchol umělecky, bo to by mi jinak kamarad Martiny pohnul spodni čelisti a jak ho znam, tak i tou horni. Samozřejmě je nabiledni, že se ptate, čemu v době internetu, fějsbuku a solarnich članku pišu knišku. Esli to nahodou neni krok naspatek... Ale musím vas ujistit, že neni. Bo taka kniška, jak je nova, tak fajně voni, teš si ju mužeš zebrať večer do lužka a usnut s ňu v naruči a hlavně, kurde, ju neskopiruješ jak empetrojku a nerozšířiš zadara po internetě. Bo co bysem ja jedl, jakby fšecky moje myšlenky byly zadara? No wážuj, synku. Tu v te republice se krade. A ni že ni! Ja sem první, co temu zamezí, bo taku fajnu knišku se nehodi kopirovat, tu musí měť v oryggynale každy, o tym žádná. To jako že si ju každy kupi a budeme šťastni a spokojeni fšecy. No a navíc, kurde, děcka, malo čtete! Takže z vychovneho kompleksního hlediska držíte v ruce dílo, kere muže kompletně změnit celý vaš život.

Je to kniška o malem chlapcovi, co vyrustal v rozvracene rodině. Tady musím vysvětlit moje vnímání pojmu rozvracena rodina. Bo jak raz fotr dorazil večer z hospody, tak rozvrátil stěnu v obyvak u aji sedačku, rozvrátil linku v kuchyni a vyzvrátil večerů. Cele to čitání je teš o tym, že sem si musel jako malý žgol poradit, jak se vypořadat s kulturním dědictvím mojich fotru (tym pluralem myslím aji matku, bo ta tež nebyla svata). Dočtete se, jak sem skladal slib jisker a jak dodneška věřím, když někdo přísaha na holy pupek. Dozvíte se, jake utrapy jsem měl coby mladý panic na hornickem učilišti. Mužete si zebrať ponaučení, že do roboty je třeba chodit a když už tam ste, tak musí za vama byt vidět aji jakysi vysledek. A tež – a to je hlavní – zjistíte, že když mate svoji touhu, ktera nepochází ze žlaz s vnitřni sekreci a idete za ňu, tak dosáhnete světového uznání. Tujak ja. Každý muže byt celebryta, jenom musí byt oryginální a pracovity a vytrvaly – tomu mě tež naučil fotr, když mě doma řezal šňurou od remosky.

Držíte v rukach moju knihu, kera je neopakovatelná, bo je první na světě kompletně v hadečku a navíc aji ve 3D. Kromě šířky a výšky ma teš nevidanu

hloubku, ačkoli, a to tu přiznávám otevřeně, vyznačuje se do jisté míry aji plytkosti zapisu. Mezi námi, aji plytkost je rozměr. A navíc, knižka nema žádného edytora, kurde, kery by ten text česal a upravoval. Řikal sem si, že je to třeba pisat aji čitat jak to leži a běži. Jak teš vidiš, synku, ja si s pravopisem hlavu nelamu, tuš mi to odpust'. Bo s pravopisem malokery frajer prorazil do světa. Skoro žádný super znalec spravného psaní nenapísal celú knižku. Bo se v tym furt nímra jak v taliřu studene držkove polivky a hovno. Vysledek nula. To ja neřešim, pišu jak vleze. A jak mam myšlenku a nemam čas, volam svojemu kamaradovi Brunovi Ligockemu, kery to zaznamenava a občas aji poopravi štabní kulturu. Co narobim, fakt mi stači, že se umim pořadně podpisat a když už chcu spachat dokonaly text, tak využívam svojego pravníka. Těmu synkovi ja věřim, bo mi přisahal věrnost na holy pupek už ve druhé třídě ve Vitkovicach. A to zme eště ani nebyli pijonyři, enem jiskry!

V knižce, děcka, uvidíte konkretní fotky z mojeho dětství aji dospělosti, kere eště nebyly publikovane. Teš se dozvite aji zajimave informace o dalších slavných osobach, co sem měl možnost za svoji karyjery poznat.

A fěil, děcka, pozor! Tu knižku sem napísal pomalu. Bo ja pišu pomalu. Bo co? To je skratka ta nejpomalejší knižka na světě. Navic ja vim, že ani neumite rychle číst, tuž i to je duvod, čemu to pišu pomalu. A tak říkam, je třeba ju aji pomalu číst, dočíst a pak pomalu začít znovu. Robte si z teho aji poznámky. Ve čtenářských denikach musite mít o moji knižce pořadny odstavec, bo ja už asi sem v čítankach, gde sem nahradil Maleho Bobeša a Kocura Mikeša. Pani učitelka bude vyžadovat u nových statních maturit podobnu znalost mojeho života, doslovnú citacu moji rane tvorby aji vrcholná díla, která nesnesu srovnání.

Jak v celým kontextu teho vytvora říkam, synku, mužeš byt dobry, ale to nestači. Abys prorazil, musíš byt nejlepší z nejlepších. Migej za svojim snem, bo se mužeš naraz zbudit a zjistiš, že si mrtvý a to už bude na karyjeru pozdě. Ani ja už nemusim byt slavný a nejlepší, když ty budeš sahat po hvězdach. Je to sice malo pravděpodobne, ale jak říkal muj fotr: „Kurde, Rudek, nigdy neviš hodiny ani minuty...“ A pak mě zvalil jak koňa.

Tuš děcka, držim fšeckým pěti, abyste to hlavně v plnem duševním zdravi dočítali do konca (bo ten je uplně nejlepší) a pak svůj život pořadně nakopnuli.

ŘIKA
OSTRÁVY !!!

EXC

MOJE POČETI

Jak znam hafo kolegu ze šoubyznysu, tak oni su schopni odpřísahnut, že si přesně pamatují, jaké to bylo při jejich početí. Třeba ten slavný Leoš raz tvrdil, že si pamatuje, jak byl ještě spermija, tuš šel na jakusi zabavu. Je jasné, že byl s tatou. No a domu ze zabavy už šel s mamou. No, ja si myslím, že to je enem take vytahovani, bo ja se na to nepamatuju a to sem jeden z nejlepších. Ale raz měl fotr na Vanoce slabu chvilu a povykladal, jak ku temu došlo.

Muj fotr byl celý svůj život haviřem na šachtě Jeremenko v Ostravě. To třeba dost lidí neví a tím v tym tapou. Robil v rubani, to jako že stavjal stojky a uměl aji se zbijakem. Za tuheho komunysmu byli haviři pani, o to nic. Muj fotr tež rubal jak najaty a nosil domu aji deset tisíc, a to byly, kurde, pořadne chechtaky. Raz měli na Jeremenku sobotni šichtu – příkopavku. No a v ten den tam mimořádně farala aji jakasi delegace z narodního vyboru, skorem same baby. Aby si pry prohlédli exponovane pracoviště, kaj Ostrava těží svoje černe zlato. Muj fotr pravě robil jakusi udržbu ve stěně, když tam ta skupina bab dorazila. Musim říct, že fotr byl bedna, když byl mladý. Oči mu ve tmě svitily jak Baghirovi z Knihy džungli a jak byl enem v trenkach (bo v rubani je kurde horko) a celý černý, tak baby z něho byly cele bez sebe. A začal jim vysvětlovat, že tu je třeba do toho jebnut, tam temu přidupat a už se to uhli jebe na pas a ven. Byla tam aji jedna taka mlada a fajna baba, co z toho horka malem omdlela. Muj fotr, jak by to předvidal, tak ju chytil do naruče a dal ji napit vody ze svojeho baňoka, co měl pověšeny na štusku kusek vedle. Ta baba (ja už nebudu předstírat, že to byla moja budouci mama) otevřela oči a spisovně řekla: „Dobrý večer!“ Fotr se temu aji po rokach smal, bo bylo pravě pul devate rano.

A jak ju tam držel a ona byla cela spocena, zamazana a žizniva, tuž to mezi nima zajiskřilo, jak kdyby tam ani nebyl metan, geologicke zlomy a ja nevim co. Mladý silný a perspektivní haviř, přeborník v rozpojovani horniny a fajna bezbranna baba z uradu. Fotr mi říkal, že celou skupinu poslal napřed, že se o mamu postara. No jak to mohlo jinak dopadnut? Fotr mamu asi teš rozpojil pořadně, bo sem se pak za třičtvrtě roku narodil. Fotr se pak po rokach chlubil, že to byl jeho nejhlubší sex, 700 metru pod zemi. No, každopadně ty pomilovanihodne udalosti jakysi vliv měly aji na mě, bo sem se narodil s černyma linkama kolem očí. Už mi to zusta-

lo, dneska se temu říká genetycky otisk a ja sem jediny člověk na světě, co dostal v chromozomach prehistoricke přesličky a plavuně, mam na to aji papiry. Mama mi raz řikala, že jak sem se narodil a umyli mě, tak pan prymař když viděl ty moje černe oči, tak enem vydechnul: „Kurde, to je prvni děcko po šichtě!“ To všecko su kurde podložene fakta, tak už vsecky vite, že moje oči su přírodní, nedaju se umyt a ja sem tym padem neodolatelny, skorem jak Hynek, Vilem nebo Jarmila.

Prvni děcko po šichtě

COSIK O TYM, JAK SE MENUJU

A tak sem byl na světě, dostal jsem meno Rudolf, ale mama mi řikala pěkně – Rudo. Pro fotra sem zase byl už cely život Rudek. To je tež zajimave, co teraz povim. Muj fotr, když někoho oslovil, tak jeho meno neskloňoval. Šak v Ostravě na sebe tak lidi volaju aji dneska. Uvedu příklad ze svého dětstvi: „Ty, Rudek, pod' si pro vpysk!“ To jako že jsem cosik vymamlasil a mam si ku němu přijit pro facku. Mama mu pořad řikala, aby skloňoval, když někoho oslovuje menem. Ale on se temu smal a pravil, že skloňovani je enem pro toho, kdo na vyplatu nosi meně, než dva tisice. A moja mama měla osumnact stovek hrubeho a fotr si byl vědomy svoji ekonomicke převahy a tak tym raz pro vždycky utnul vsecky dyskuze na tema SKLOŇOVANI.

Mi se odjakživa libilo meno Ruda. Bo Rudy byl tank, co měli čtyři z tanku a pes a to bylo fajne, bo to pak vypadalo, jako že ten tank je muj a ja sem dycky chtěl jezdit v tanku a mit psa.

Aby ta inkvizyca k mojemu menu byla uplna, tak moja babka Hilda ze strany od matky na mě volala Rudolfě. A před babama z naši třídy „Rudolfku!“ a to sem dycky myslel, že mě trefi. Pro mě byl dycki Rudolf ten fusaty chlap z filmu o Golemovi. A on se mi nelibil, bo se furt chtěl stat nesmrtnym a ja sem temu nerozuměl, bo sem byl mladý a v tym raze automatyc-

ki nesmrtelný. Když na mě babka volala Rudolfe nebo Rudolfku, měl sem z toho husi kužu, ale co, dalo se to vydržet. Bo babka měla furt v zasobě jakusik babovku, štrudel nebo aspoň hašlerky. A taky měla doma pořádek a umyte nadobi a ja sem nechapal, jak ju to muže furt bavit – uklizet a pomývat, když venku svítí slunko a da se lazit přes ploty a na stromy a na haldy. Fakt je, že babku Hildu sem si na stromě nedokazal představit a to sem jako malý měl fantaziju obrovsku.

Ze svojim menem sem si užil jak ve školce a později aji ve škole. Zpočátku sem synkum zaviděl, bo to byl kolem mě samý Jeník, Tomaš, Lukaš, Petr – skoro cela ta svata banda – enem ja jediný sem byl divným řízením osudu Rudolf. Zdalo se mi, že horší už muže byt akorat Gottlieb nebo Detlef, bo tak se menovali oba moji dědove, co bojovali s wehrmachtem na vychodni frontě a jeden se už domu nevrátil vubec a ten druhý až v padesátych rokach, zplodil akorat moju mamu a pak brzo umřel. Tak sem se utěšoval, že je dobře, že se nemenuju ani po jedným dědovi. Ve školce, tam se to eště dalo vydržet. Bylo nas tam dvanast ciganu, ja, pani učitelka

Umím v tym plavat

a dvě kuchařky. Ale všichni zme byli slušní a poslouchali pani učitelku, bo jinak by bylo po prdeli. Mi se tam libila Evička Lakatošova. Ona měla celú tvař v barvě šunky, co zme mivali doma každu nedělu pravidelně ku snidani. Aji mi tak voněla. V duchu sem ji říkal Šunkova Evička. Esli měla aji cosi jineho na těle, co ma barvu a vuni jak nedělní šunka, to sem nevěděl a ani se o to, ja blbec, nezajimal. Mi se libilo, že s Evičkou mužeme chodit spolu na zachod a navzajem se před dveřami čekat, až ten druhý bude. Mezitym zme si povídali co doma, bo naši oba

fotři rubali na Jeremenku v jedne partě a tak zme se znali všyci. Rozdil byl v tym, že Lakatošových bylo celkem jedenact a my furt tři, a moja mama eště nebyla druhy raz těhotna z moju mladši segru. Evička byla nejmladši ze všech děcek Lakatošových a její mama byla v jednym kuse těhotna. Nejstarši bracha od Evičky – Gejza – už bydlel sam a faral na Jeremenku, akorat on robil na čelbě. Evička jak byla mala, tak si trochu šlapala na jazyk a říkala mi „Ludo“ a to v mojich ušach neznělo tak tvrdě jako s tym er. Ostatni děcka ve školce už moc nepamatuju, bo je to stejně už tela roku.

Co ale na muj další život mělo velky dopad, to byly obědy a odpoledni spani. Na oběd byl pravidelně kus hověziho, paru kobzoli a kompot. Muse-li sme to všecko snist, bo jak pani učitelka říkala, co by za to děti v Africe daly. Kurde, jak člověk neměl štěstí, tak mu tam kuchařka navalila maso tvrde, jak by to puvodni zvíře zemřelo přirozenu smrti věkem, nebo se samymi žilami, ani pohryzt to nešlo a to sem byl synek havířa! Vyplivnut nebylo kaj a tak sem s tym předžvykanym kusem hověziho v hubě šel spat a Evička ležela vedle mě a viděla, že se zapasim s masem od oběda. Pamatuju, jak mi prvykrat řekla: „Ludo, ja to za tebe dojim“. Tak sem ji ten kus gumoveho masa dal, ona si s tym poradila za chvílu a byl klid. Pak zme se celu hodinu pod deku drželi za ruce, nespali a ani nemluvili, bo naše kamaradstvi bylo právě potvrzeno vzajemnou obětavou pomoci. A ku temu člověk nepotřebuje žadnych slov, to citi. Už jako maly sem právě díky Evičke věděl, že stačí jeden jediny člověk, na ktereho se mužů spolehnout a kteremu mužů věřit a mužů hybat světem. V tu chvílu bylo jasne, že moje pohnuti světem bylo zbaveni se kusu flakoty, co sem měl jak křeček pod licem.

Ve školce zme měli aji pani učitelku, co si s nama hrala ruzne hry. Třeba taky zajiček v sve jamce. To sem jaksi špatně pochopil, bo v tym veršu „Ubožačku co je ti, že nemužeš skakati“ sem přeslehnul to pismenko es v sově skakati a tak sem si představoval toho zajička, jak božatko dřepi v sve jamce a ma zacpu, ani hybat se nemuže, ale naraz se zadaři a tak chutě vyskoči. Mama mi to doma fšeco uvedla na pravu miru, ale aji ta moja verza byla docela nekonvenčni a to se mi libilo. Naša pani učitelka, kromě Zajička, Peška a Elišky, co nebyla pyšna, teš uměla piskat na fletnu a cosik zahrat aji na housle. Ty housle mě, kurde, fakt braly. To sem tež chtěl umět, bo fotr Evičky na ně tež hral a aji u toho zpival a tancoval a to byla vesela muzika. Tež sem chtěl robit veselu muziku a jak nad tym teraz

přemýšlam, tak starý Lakatoš je ta osoba, co způsobila, že ja hraju na kytaru, a zpívám a skladam a sem ftipný a to všecko v jednom.

Tuš ta pani učitelka nam pískala na tu fletnu a ja sem to furt chtěl tež vyzkušat. Bo se mi to zdalo strašně jednoduche. No a raz sem byl asi moc dotěrný, že mi tu fletnu pani učitelka pučila. Zadul sem do toho až mi hlava zčerveněla a ta zadní část vyletěla do luftu a všecky děcka z toho byly zaflusane. Pak sem kapečku zvolnil a jakysí ton se ozval, no bylo to jak dyž fotrovi po odpolední šichtě pískalo v nose, co si v něm nosil šňupací tabak a uhelny prach. To se mi, kurde, vůbec nelíbilo, bo ja sem chtěl hrat Kočku, co leze dirou, stejně fajně, jako pani učitelka. Tuš z fletny nebylo nic, ale chuť do muzyki zustala a Evička mi dala fajnu šunkovu pusu, tak sem nezanevřel a dobře sem zrobil.

Mam, kurde, čtyry roky

Estě pamatuju na jeden silny zažitek ze školky. To už sem povyšil a byl ve starším oddělení. Pani kuchařka, co byla jak lunt a furt na něco nasrana, nam ku svačině urobila kakao a chleba s maslem a s cibulu. To zme zvalili a hrali na to, jake to je, když tě cyp střeli. To se děcka postaví do kruhu, jeden z balonem v ruce. Všecky zavřou oči a ten z balonem ho vyhodi

do vzduchu. Komu balon spadne na hlavu, toho cyp střelil a odstupuje ze hry. Ve starším oddělení zme to hrali s cihlu a na učňaku z granatem, to byla dobra prdel. Teraz sem ale odbočil, bo pointa přide věil. Tu pani kuchařku v kuchyni nasral kocur, bo se ji vysral pod sporak. A jak byla nasrana, tuž naraz zrobila koprt, zvalila se na zem a zustala tuha jak to hovězi, co nam furt vařila. Z kuchyně zme pak slyšeli, že ju tež cyp střelil a že to ma na svědomi kocur a pani učitelka kajsik telefonovala, pak přijeli funebraci s dvanacettrojku a bylo po srandě. Mi to bylo lito, bo na oběd měly byt buchtičky s kremem a tym padem nebyly, zas enem kus houževnate kravy, co pravděpodobně teš zemřela přirozenou smrti.

Školka, to bylo super, kajsí mam paru fotek, co je teraz nemožu najít, jak s Evičkou ležime v letě na travě, jak si kopeme tunel pod plotem, abyzme mohli utect, jak chytame motyly, jak bečim, bo sem se jebnul do palca u nohy kusem šutra, co zme vylomili ze zdi. Ale ze školky sem se pokažde těšil domu. Bo raz pro mě přišla mama, raz babka Hilda a občas aji Eržika, nejstarší segra od Evičky a tak sem aji ty odpoledne měl fajně pestre. Jak přišla Eržika, tak sem byl chvilu u Lakatošu, bo oni stejně měli doma taku spontanni družinu a furt bylo veselo. U Evičky doma se mi to dycki libilo. Měli tam pořadek, ale jak jich bylo tak moc, tuš hračky měli jakesi cele ohrate, nebo co. Raz přišel fotr ze šichty domu a říkal, že je dojebany, jak ciganske hračky. To sem hned věděl, jak se asi cití, bo sem znal ty hračky, co si s nima hrala Evička a před ňu aji jejich deset sourozencu. Fotrovi sem na jeho unavu tehdy pověděl, že ciganske hračky je třeba vyhodit a kupit nove, dostal sem facku, fotr vypil pivo, zalehnul v kuchyni na otoman a bylo vymalovane.

Jak tak přemýšlam, tuš kromě Evičky mi školka dala aji tak moc. Objevil sem lasku k muzice. Fotr mi raz na to řekl pamatnu větu: „Chuj s tym, jak to zni, hlavně, že tě to bavi.“ Tež sem od školky zustal furt ve střehu, bo jak sem chvilu nedával pozor, tuš mi hned kdosik zežral svačinu nebo sem dostal facku.

Raz zme ve školce recitovali taku basničku:

*Můj tatínek dělá v továrně motory
Bez motorů nejezdí ani traktory
Maminka zas v továrně plete svetry nové
By v nich mohli do práce chodit tatínkové*

Ja sem nad tym doma přemýšlal a zjistil sem, jaka je to cypovina. Bo muj fotr je, kurde, haviř a matka robi na narodnim vyboře. Tak sem si to upravil:

*Muj fotr furt na šachtě rube černe uhli
Bo bez uhla byzme ve školce v zimě všecy ztuhli
Matka zase na úradě vaří černu kavu
O přestavce, kurde, lešti Leninovi hlavu*

*Muj fotr je dojebany jak ciganske hračky
Za vyplatu přikupi aji tři automatycke pračky
Matka piše těsnopisem předsedovi zpravy
Doma pak ty cypoviny pusti rychle z hlavy.*

Jak sem to doma pyšně recitoval, tuš fotr se řečtal jak kuň po Velke pradubicke a matka byla cela červena a říkala, že to nikde nesmim říkat. A mi se to libilo, bo to bylo jakesi neoficialni potvrzeni, že sem dobry. Ale jak říkam, v naši branži musíš byt už jako děcko dobry, abys pak jako dospěly byl extratřída – tajak ja. Raz v noci dotahnul fotr domu starši kytaru, co pry ju kupil kajsi na bleším trhu, no ja myslim, že ju vyhrál v kartach v hospodě. Každopadně, měl sem kytaru a od stareho Lakatoša se učil na ňu brnkat. On neznal noty ani akordy, ale měl jakysi cyt pro harmonyje a tuš mě pocvičil v tym, co znal. A ja sem aji doma opakoval, co sem se naučil a fotr se usmíval a chvalil mě: „Ty, Rudek, ať hraješ, jak chceš, furt ti z teho leze čardaš!“

MUJ FOTR

S mojim fotrem to bylo těžke. Bo važil 95 kilo v trenyrkach, bez trenek 93. Fusy mu rostnuly v jednym kuse, tuš si je holil holicim strojkem POBĚDA z Ruska, co holil dozelená. Ja to nechapu, no skutečnost je taka, že každy chlap, co používal ten strojek, tuš měl na pysku ten zeleny odstín. Dodávalo to tym unavenym očim eště další akcent vyčerpanosti z te roboty pod zemi. Co si fotra pamatuju, tak byl furt v robotě, nebo spal, seděl na hajzlu s novinami, nebo pil pivo, raz za čas cosik robil na zahradě a u teho všeckeho

se škrabal v rozkroku. To pry měl od toho, jak přemýšlal, bo jak mi raz prozradil, jak na čemsi uvažuješ, tuš se škrabeš tam, kaj ti to myslí. Fotr teš na zahradě sadil každe jaro jakesik flancky, co stejnak uschly, ale aspoň měl dobry pocit, že cosik robi pro zdraví, bo pro něho stejnak byla nejlepší zelenina přepasirovana přes bravka.

Muj fotr se menoval Ervin z Ostravy. Ervin – to bylo také normalni meno, v tych sedumdesatych rokach. Na šachtě Jeremenko byl každy druhu Ervin a jak na sebe přes ploty v koloniji volali: „Ty, Ervin, poď na jedno, bo suši,“

tak sem věděl, že jedno, dvě aji dvanact bude malo, bo haviře sušilo furt. Ale pivo mam od tych dob rad, bo mi připomina fotra v trenyrkach OKR, s mokrymi vlasami ucesanymi dozadu a černyma očima. Muj fotr měl tež pivo asi rad, bo říkal, že by bez něho zdechnul, to o mamě nikdy něříkal. Musim se na jeho obranu tež přidat, bo sem chuť na pivo pochopil po svoji prvni šichtě na dole Hlubina, kde sem začínal, ale to sem, kurde, odbočil.

Muj fotr uměl čist. Přečetl si v Horniku posledni stranku o sportu, přečetl si vyplatni saček a kdesi se aji dočetl o vychově děcek. Fakt je ten, že to byla jedna věta, kteru si fotr pamatoval a uplatňoval. Ta věta kurde byla: „Je lepší špatně potrestat, než dobře netrestat!“ Ja nevím, jak ku temu fotr přišel, ale řídil se tym, že raději špatně trestal, aby ze mě nebyl spratek. Sam nevím, esli to mělo cosik do sebe, ale vim, že fotr mě trestal

Ja sem haviř a kdo je víc – velký Ervin má styl.

laskyplně. Raz mu mama řikala, aby mě nefackoval, bo možna budu hlavu aji potřebovat, tuš objevil šňuru od remosky. Jak mě s tym prvnokrat jebnul po dupě, tak sem měl jelito eště tyden. Ale bylo to z lasky, jak mi fotr se svojim selskym haviřskym rozumem vysvětlil. Bo pry, jak by mě neměl rad, tuž by se na mě mohl vysrat.

S fotrem ale jinak byla docela sranda. On si na hubu pozor nikdy nedával. Raz po jakymsi revirnim rekordru, jak povidala mama, přijela na šachtu aji televiza. Baby reporterki byly duležite, nakrucaly se v tych reflektorech, pijonyři s rudymi karafijatami byli jak z cukru a okoli bylo nervozni, bo to měl byt přimý přenos. Potem přijela klec s tu slavnu partu z rubani mojeho fotra. Fotr vylezl mezi prvnima, přijimal gratulace a cely černý se muckal s pijonyrkami, co byly tež za chvilu cele černé. Fotra si pak vzali před kameru a baby ho zpovidaly a před tym mu, kurde, durazně vysvětlovaly, že ma zapomenut na take slova, jako kurva, cyp a doжебany. V tu chvilu fotr nevěděl, co ma říkat, bo přišel o pulku svoji civilni slovni zasoby. Na otazku, jak se citi po rekordru, podal taku petardu:

„Citim se jak žumpa – nasrany a vyčerpany.“

A baba z mikrofonem šikovně otočila tema a chtěla vědět, esli fotr pojede po cele te dřině do lazni a esli aji jeho manželka tež pojede kajsi do lazni a jine cypoviny. V tu chvilu to fotr zastavil, kuknul do kamery, co na ni svitila ta červena žárovka a naprosto vážně pravil:

„Moja baba beze mě do žadnych lazni nepojede. Bo ja si svoju babu když tak ohnu sam“. Všecky naraz ztichli, jak by zavřeli šachtu a bylo po přenosu.

Jak už sem říkal, fort zarobil každý měsíc velke prachy, jako elitni haviř a dobrovolny zachranař navic ku temu. No a raz přijel ku baraku s fungl novu škodovku – stodvacitku GLS. Byl sem z teho uplně omračeny, bo tam byly chromove lišty a radyjo aji s kazeťakem. Fotr byl šťastny, bo to pry kupil hotově a mamu mohlo porazit, bo 60 tisíc, to neviděla v životě pokupě. A fotr, cely rozzařeny, že bude s matku jezdit na sobotni nakupy. Museli už vyjet rano, bo samošky zaviraly ve dvanast hodin a stejně už v deset nebylo co prodavat. Raz tež vyjeli do centra a byly tam v Domě potravin a v Pryjoře fronty jak byk. A fotra v te posledni frontě chytlo srani. Jak sem ho znal, naraz byl cely zelený a muselo to ven. Ale statečně se držel a přijeli s tu novu škodovku až ku baraku. Fotr jenom zatahnul ručni brzdu a vyrazil na hajzl, už po cestě si sundaval gatě a jak to zadržoval,

tuž skorem ani neviděl. Vlietnul na hajzl už s holu dupu a eště než dosednul, tuž to pustil. A že to byla pecka. Ale v te rychlosti si nevšimnul, že deska od hajzlu aji s poklopem byla dole. Hňacnul do toho s plnu paradu a eště dneska slyším jeho „KURVA“, nejoblíbenější citoslovce, kterým přesně vystihnul silu okamžiku.

Raz, už za soumraku socyjalizmu, si muj fotr zahral aji na hrdinu. Jak byl zvykly ze šachty, že poživa všeobecne ucty, tak v civilu skoro narazil. To sme jednu sobotu rano byli na nakupach v centru Ostravy a šli zme fšecy čtyři aji ze segru okolo toho Tuzexa. Fotr měl fortelny kožený kabat s limcem navrch, fajny dubeňak, co na něho šporoval pul roka. Byl pravě listopad a vypadal v něm monumentálně, kurde, jak komisař Catani. No a naraz, on, Velky Ervin, uslyšel kajsi zdola, od chodnika, taku otazku: „Chceš bony, vole?“ Po tym se jeho 95 kilo naraz zastavilo, ja sem měl pocit, že aji Země se na chvilu přestala točit a fotr z te jeho vyšky čučel na takeho rachytyckeho typka, s patku až ku pasu, jak mu nabizi ty pojebane poukazky. Fotr na něho urobil ksycht, po kerym by zmrzla aji nafta a s despektem zahučel: „Jak VOLE? Ty sfiňo!“ Pak mavnul levu ruku, bo tu měl slabši, šulinek vekslacky odletěl par metru pryč a fotr chtěl dustojně odkračet středem. Ale naraz jich tam, tych cypu s patkama, bylo asi deset a přestala to byt sranda. Mama začnula ječet: „Policie, policie!“ a ten její ultrazvukovy projev zabral, bo naraz bylo kolem nas prazno, prošli zme ku tramvaji a valili dom robit oběd. Ale čemu se o tym zmiňuju. Bo, kurde, nedavno sem byl v Ostravě na Kuřim rynku. No koho tam nevidim, v te restauračni zahradce. Teho cypa s patku, co nutil fotrovi bony. A s nim další podobni. Patky vyměnili za naleštěne temena, každý v antyseptyckem značkovem oblečení a ve špičatych botach stejneho lesku jak hlava, ale byli to oni. To jeden nezapomene. Tuž synci, ja mam aji dneska radost, že muj fotr tenkrat ani na chvilu nezavahal.

S tym forovym dubeňakem se poji eště jedna story, po kere už zas chodil v normalnim černem flaušaku. Byla posledni zima před tym slavnym Listopadem. Kdo, kurde, neměl na peřovku nebo zatepleny kožak, tuž klepal kosu. Velky Ervin si lebedil, že je mu furt fajně na ledviny, bo beran zevnitř hřal jak živý, akorat zabečet. Raz zme byli na vzacne zimni vychazce, fšecy čtyři, aji s malu Marketu v saňkach. Mama urobila oběd a ten omastek z pečeného prasatka fotrovi zahybal střevama akorat uprostřed lesa Holotovca v Petřvaldě, co fotr považoval za hory. Bylo to uš neodvratne, tuž jak sprav-

ny havíř přidřepnul u cesty a moc se s tím nesral, bo to šlo samo. Jake ale bylo jeho překvapení, když jednoznačně vytlačeny byvaly oběd nikde nebyl. Kurde, zmizel. Fotr nad tím krutl hlavu, bo to se mu eště nestalo. Po čase to uš s usměvem popisoval slovy: „Kuknu dolu a vidim, že tam nic nima! Kurde, hovno v řiti!“ Za chvíli ale zjistil, kaj je zakopany... pes. Ten jeho kabat měl spodní lem zahnutý dovnitřka, ale sestehovane to bylo akorat na krajach. Jak fotr zrobil učebnicovy dřep, tuš se z toho lema stala kapsa, do kere se cely jeho vydatny havířsky zazrak fajně schoval. Kompletně! Naraz to fotrovi došlo a zavyl: „Kurva, PRUSER!“ Dubeňak musel dolu, pak naruby a pořadně vyklepat do sněha, vytřet kapesníkem a eště raz vyklepat do sněha. My zbyvajici zme stali u cesty, pozorovali to divadlo jedneho herca, mamu mohlo porvat smichem a mě teš, ale ja sem to zadržoval, bo sem měl vidinu šňury od remosky, kera se nade mňu permanentně vznášala. Marketa to cele nechapala, bo pro ňu eště bylo obyčejne posrani cosi neoddělitelneho od běžneho života. Abysem to ale nenatahoval. Ten dubeňak fotr od te doby nemohl nosit, bo furt smrděl, jak zřízenec kafileryje, co pucoval žumpu. Ani do čistírny mu to nezebrali, bo pry to bylo zasrane až moc. Temu ho fotr raz zaměrně nechal na Mirovem náměstí ve tři rodiny rano u lokalky. Po tydnu ten mantel zmiznul, asi ho zbral jakysi masochysta. Od te doby, jak slyším slovo „pruser“, tuš mam hned v hlavě audyjo-vizualni projekcu. Škoda, že to bylo davno, bo to eště neni v hadečku.

Posledni srandovni story s Velkým Ervinem byla, jak uš byl v duchodě. Moc lidi to nevi, ale fotr měl uměle zuby, co vypadaly jak prave, bo raz mu při rabuňku kdosik hodil rozpinku a fotr ju chytnul ksycthem. Ty zuby mu tenkraz robil jakysik frajer, co pak před listopadem zdrhnul do Německa a tam teprve svoje dentystycke umění naležitě proměnil do monetarni podoby. Ty zuby netlačily a furt se svitily jak nove, Jura Krampol by najisto zaviděl. Fotr měl s nima akorat jednu starost, jak jedl cosik z makem, tuš mu ten mak lezl pod tu protezu a tam lechtal, nebo co. Pro velkeho milovníka maku žádná prdel, co vam budu povídat. Mama jedneho jarniho večera přismyčila z obchoda kus šunkoveho vuřta a fajne křupave makove housky, co fotr miloval. Bo bylo fajně teplo a na Sirotki to vonělo mlekem, strdim a kafem od mamy, tuš oba večeráli na lavičce za barakem a čučeli, jak slunko zapada. Mak, sfiňa jedna, zas fotrovi zalezl pod zuby a tak starý havíř zrobil jedinu logycku věc, co ho napadla. Vyndal chrup, položil ho na lavku a valil do kuchyně pro hrnek s vodu, aby si tam tu svoju ozdoby

dutiny ustni vyplachnul. Jak se už vracal s tym hrnkem, naraz na lavku vyskočil murovaty kocur od susedky, co se menoval Mikeš, chytnul zama-kovane zuby, kere mu voněly po šunkovom salamu a s ocasem našponova-nym, jak by byl pod vysokym napětím mihal do křaku. Mikeš s protezu v hubě vypadal, že se chlame, jak fajně přišel k super žvancu a jak vydupal s fotrem. Jak to fotr uviděl, zařval cosik ani tu nepublikovatelného a jebul po nim ten hrnek aji s teplu vodu. Trefil kocura pod nohy, ten se leknutím cely zježil, pustil zuby a cely mokry zmizel v křakach. Fotr zachranil pro-tezu a cely večer a nasledujících 14 dni se holedbal, jaky ma postřeh, muš-ku a kaj se mladi hrabou. Mama si ho dobírala, že jak ju nasere, tak zuby zas hodi kocurovi, bo pry se ji libil ten jeho vstyčeny chvost a bylo, kurde, veselo. Tuš tak. S fotrem byla sranda aji přes jeho vychovne metody, sve-razne vystupovani, kutilske vytvory a neočekavane stolice. Škoda, že to tu na zeměkouli zabalil tak brzo, bo jak mu zavřeli šachtu, tak ju přežil akorat o dva roky a deputat na uhli chodil mamě.

MOJA MAMA

Moja mama je Hedvika z Ostravy. Jak ste si už všimli, tak ja sem defak-to po fotrach Ruda z Ostravy. To, kurde, neni jakysi vymysl. Prvníkrat, jak sem to zaregistroval, tak to bylo na jakemsi pohledu, co posílal fotr z rodi-ne dovolene v Krkonošach partyji z roboty. A podepsal nas tam jako Ervin, Hedvika a Ruda z Ostravy. To segra eště nebyla na světě, ale možna už na cestě, bo mamě v tych Krkonošach bylo furt blbě a to zme akorat vylez-li na Sněžku, ze ktere se nedalo spadnut.

Mama se svojim vzdělani říkala, že když je někdo važený a urozeny – jako třeba Albrecht z Valdštejna – tuš ma modru krev. Z toho sem usou-dil, že když sem Ruda z Ostravy, tež budu mit modru krev, ale raz sem sletěl z kola do škarpy, tekla mi z nosu a byla obyčejna červená. Od te doby sem byl rozpolceny, bo sem chtěl byt urozeny a podle krve temu tak neby-lo. Moja mama mi to pak vysvětlila, že se to jenom tak říká, bo všeci mame červenou krev a bez ohledu na místě narozeni stejné tak aji tlačíme na za-chodě a mi se v tu ranu ulevilo. Představil sem si prezidenta, jak rano bere noviny, omluva se ze zasedani a vali na zachod na uplně jine zasedani, čte si uvodnik a tlačí a ono to smrdí uplně stejné, jako nam ostatním.